

Nagy József Levente

A koldus

Egyik markomból a másikba számolom,
Amit aprópénzben adott a szájalom:
Pár jó szó, szelet kenyér, féldeci öröm,
És van egy biztos helyem kívül a körön.

Hűvös éjeken mindig arról álmodom,
Hogy az árva Isten alszik a vállamon,
Mert én vele lakom és ő velem lakik,
Megosztott magányban didergünk hajnalig.

A harmonikámat néha el-elkéri,
Éneke szomorú, de dallama égi.
Utcasarkon táncba visznek az angyalok,
S ilyenkor úgy érzem — talán boldog vagyok.

azon a napon

és léssen azon a napon
sárga viharkabátjában
nyeregbe száll az Isten

brabant lovak szügyig az apályban
partra húzzák a hálót

ezüstös köd szítál
halszagot hoz a szél
s barber adagióját
meg-meglengeti mint
kötélen száradó ruhát

azon a napon kiürül a part
nem jönnek taligás kofák
nem lesz többé
kívülálló
bámész

---

csak a nagy magányú
aki fényt verítékezve
kosarakba válogat kényesen

homlokáról a fény földre hull
és mint higany fut szertesét

a hitványat félredobja

és rikácsoló krekegő
madarak kampós csőrén
fennakad a kegyelem

jákob érkezése

uram itt sötét van hideg
az ablakok bedeszkázva
az ajtón lakat
a kalauz szólt végállomás
de hol vannak a többiek
s a vonat merre ment tovább

nincs vissza és innen el
nincsen tér idő csak állapot
az óra az óra még jár
de semmit sem mutat

a sínek mentén bőrdöngők
málhák szanaszét
egy-egy mint ördögszekeret
felkap görgeti kibontja a szél
és száll a sok kacat féltett kincs —
kalitkástól röpködő madarak

mi ez az émelyítő hullaszag
a zöld legyek

lúz felett kifeslett az ég
kegyelmed súlyától beszakadt

egy arasszal uram

---

csak egy arasszal
engedd alább
azt a létrát

Isten akit Áginak hívtak

nesztelen jött
a kutya nem ugatta
az ablakból sem vettük észre

kopogtatás nélkül nyitott be
s csak állt szomorúan némán

csúnya volt és füstszagú

mindig zavarba hozott
talán korosabb volt nálam
ő maga sem tudta hány éves
nyurga testének rügyfakadását
alig lehetett látni göncei alatt
de kit is érdekelt

egykedvűen bámulta
könyveimet az asztalon
s tekintetétől rendszerint
belevétem a leckeírásba

anyám kenyeret adott
almát pár jó szót
s már inalt is
mint az állat
ha zsákmányát menti

hiába szellőztettünk utána
fanyar illatával megjelölt

én nem tudtam hogy ilyenkor
az Úr látogatott meg
akit Áginak hívtak

s még csak le sem ültettük

Ötvös József

Csodalátó pásztorok

Már nem is emlékeztek pontosan a napra, mikor érkezett közéjük. Hideg, kedvetlen este volt, a szokásos tűz melletti beszélgetés idején egyikük észrevette, valaki nézi őket. Csak állt ott szótlánul a pislákoló tűz fényében, s amikor feléje fordultak a kíváncsi szemek, finoman bólintott egyet bánatos fejével. Egyedül érkezett, egyetlen kopott felöltője vállára vetve, csak állt ott csendben, valami fennkölt elszántsággal.

— Északról jössz? — vetették feléje a megszokott kérdést. Az idegen egyetlen csendes fejbólintással válaszolt, majd szemét lassan a tűz irányába mozdítva a faedényekre nézett. Könnyű volt kitalálni, éhes lehet, ha csak úgy este, egyedül érkezik Jeruzsálem felül.

Lassan megszokták ottlétét, akár egy gyakorlott pásztor, úgy gondozta a juhokat, csak soha egyetlen szót ki nem ejtett a száján. A betlehemi pásztorok már rég megszokták, időnként érkeznek ismeretlenek a nem messzi Jeruzsálemből, és nem beszélnek magukról, családjukról. Egy kicsit tisztelték is őket szent menekülésük titokzatosságáért. Amúgy is zord időket élnek: saját szülőföldjükön másodrendű emberekként kell viselkedniük. A nagyváros utcáin római légió katonái menetelnek, az anyák fiatal lányaikat féltik tőlük, az apák csak félhomályban mernek átmenni a szomszédhoz, sírva és jajongva szólni letűnt idők szép emlékeiről. Betlehem végtelen határa pedig jó menekülő hely, fél napi járóföldre már a köves, sziklás júdeai pusztaság következik, s ember legyen a talpán, aki ott kóborló menekültet megtalál.

A félhomályban érkezett idegen lassan pásztortárssá alakult, megszokták hangtalan jelenlétét, befogadásuk jeléül nevet is adtak neki: Gedeon. Ilyen lehetett az a bíró is, aki réges-régen, a bírák korában megszabadította elnyomott népüket a midiánitáktól. Milyen szép lenne most is, Istenem! De Gedeon nem szól semmit, csak ül némán a tűz mellett, szemében visszatükröződik a pásztortűz csillogása, s ittléte óta először elmosolyodik. A betlehemi pásztorok ezt az arcot még nem ismerték, eddig csak szomorúság és megtörtség látszott rajta, ma este először, annyi idő óta a titokzatos idegen, az északról érkezett Gedeon arcán mosoly csillant meg. Nem akármilyen este ez.

„Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködték éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik:

— *„Ne féljeteK,
mert íme, hirdetek nektek nagy örömet,*
